

THINK SOCIAL COHESION

شریک رسانه‌ای

Summit Architect

شرکای برگزارکننده

مسوده مشورتی

نقشه راه در حال شکل‌گیری برای همبستگی اجتماعی

از ۱۶ اکتوبر تا ۶ نومبر ۲۰۲۶

ترجمه ابتدایی. هنوز از سوی NAATI تصدیق نشده است. برای بررسی شرکای برگزارکننده پیش از نشر. متن انگلیسی نسخه معتبر است.

DRAFT TRANSLATION. Not yet NAATI certified. For checking by the convening partners before publication. The English text is the authoritative version.

← فهرست

9	۴ حسابدهی	3	نقشه راه
10	۵ روایت	4	پنج اولویت، پنج اقدام پیشنهادی
11	دو اصل که باید با هم نگه داشته شوند	5	نقطه آغاز این نقشه راه
11	گسترش این مشوره	6	۱ حقوق و مسئولیت
12	آنچه از شما می خواهیم	7	۲ رسیدن به مردم
		8	۳ سهم گیری

برای مشوره از سوی SSI، SydWest، و SCOA نشر شده است. این مسوده مشورتی پنج اولویت در حال شکل‌گیری را که از طریق نشست (Summit) و گزارش نشست شناسایی شده‌اند، گسترش می‌دهد و زیر هر اولویت یک اقدام را پیشنهاد می‌کند. نه اولویت‌ها و نه اقدام‌ها به عنوان مواردی که به طور کامل از سوی نشست تأیید یا تصویب شده باشند، ارائه نشده‌اند. اکنون این موارد برای بررسی و اصلاح بیشتر برگردانده می‌شوند. این سند عمداً نهایی نیست: هر عنصر این چارچوب از طریق این مشوره قابل اصلاح است.

نشست ملی Think Social Cohesion (اندیشیدن به همبستگی اجتماعی) نشان داد که استرالیا کمبود ایده ندارد. آنچه کم دارد، یک چارچوب عمل است که به اندازه کافی مشترک و حساس باشد.

به تاریخ ۲۸ جولای ۲۰۲۶، ۱۶۰ رهبر دعوت شده یک روز کامل را در پاراماتا صرف بررسی شرایطی کردند که همبستگی اجتماعی را تقویت یا تضعیف می‌کند. گرچه بحث‌ها در مورد هر موضوع به توافق نرسید، اما پنج اولویت روشن به طور پیوسته در سخنرانی‌های اصلی، بحث‌های پنل و نظرات اشتراک‌کنندگان پدیدار شد. این اولویت‌ها یک بنیاد مشترک برای عمل فراهم می‌کنند و در عین حال می‌پذیرند که تفاوت‌های مهم دیدگاه هنوز باقی است و نیاز به بررسی بیشتر دارد. این پنج اولویت در پایین به عنوان یک چارچوب در حال شکل‌گیری آمده‌اند و پس از هر یک، یک اقدام پیشنهادی و پرسش‌هایی که اکنون از شما می‌خواهیم آن‌ها را بیازمایید، ذکر شده است.

هر اقدام پیشنهادی یادداشتی در مورد منشأ خود دارد: یافته نشست، پیشنهادی که شرکای برگزارکننده از آن زمان به این سو انکشاف داده‌اند، یا هر دو. گزارش نشست به عنوان سند آن روز باقی می‌ماند؛ این نقشه راه پیشنهاد ما را برای پیش بردن اقدام‌ها بیان می‌کند. هر اقدام به عنوان یک حوزه کاری دنبال خواهد شد و از سازمان‌ها برای سهم‌گیری دعوت خواهد شد.

پنج اولویت، پنج اقدام پیشنهادی

ایجاد شرایط تعلق، سهم‌گیری و اعتماد

نشست ملی Think Social Cohesion (اندیشیدن به همبستگی اجتماعی) نشان داد که استرالیا کمبود ایده ندارد. آنچه کم دارد، یک چارچوب عمل است که به اندازه کافی مشترک و حساسه باشد. این سند عمده‌ای نهایی نیست: هر عنصر این چارچوب از طریق این مشوره قابل اصلاح است.

اولویت ۱

حقوق و مسئولیت

سیستم چه چیزی را باید تضمین کند؟

از نشست

در سراسر بحث‌ها، اشتراک‌کنندگان پیوسته بر اهمیت حقوق، مکلفیت‌ها و حساسه نهادی تأکید کردند.

اقدام پیشنهادی

ایجاد یک چارچوب حقوق و مسئولیت نهادی برای همبستگی اجتماعی

اولویت ۲

رسیدن به مردم

به چه کسانی نمی‌رسیم؟

از نشست

پرسش دشوارتر، که به طور مستقل در چهار جلسه مطرح شد، این است که چگونه با کسانی ارتباط برقرار کنیم که بیرون از دسترس نهادها و پروگرام‌های موجود باقی مانده‌اند.

اقدام پیشنهادی

سرمایه‌گذاری در زیرساخت محلی برای رسیدن به مردم

اولویت ۳

سهم‌گیری

مردم چگونه سهم می‌گیرند؟

از نشست

به رسمیت شناختن مهارت‌ها و مدارک تحصیلی و صلاحیت‌های مسلکی به‌دست‌آمده در خارج، مستندترین پیشنهاد نشست بود که در پنج جلسه بدون هیچ مخالفت ثبت‌شده‌ای مطرح شد.

اقدام پیشنهادی

به کار انداختن مهارت‌ها و برداشتن موانع سهم‌گیری

اولویت ۴

حسابدهی

چه کسی مسئول نتیجه است؟

از نشست

همان‌طور که یکی از اشتراک‌کنندگان گفت، شنیدن زمانی کامل می‌شود که مردم ببینند حرف‌شان چه چیزی را تغییر داده است.

اقدام پیشنهادی

به کار بستن نظام حساسه‌دهی در هر تعهد نقشه راه

اولویت ۵

روایت

کدام داستان همه این‌ها را ممکن می‌سازد؟

از نشست

نشست از درخواست برای داستان‌های بهتر فراتر رفت. نشست ویژگی‌های ساختاری محیط اطلاعاتی را شناسایی کرد، از جمله الگوریتم‌هایی که برای برانگیختن خشم تنظیم شده‌اند، انگیزه‌های تجاری و طراحی پلتفرم‌ها که می‌توانند جامعه‌ها را در برابر یکدیگر قرار دهند، و وظیفه مراقبت دیجیتال را به عنوان یک پاسخ ساختاری ممکن مطرح کرد.

اقدام پیشنهادی

انکشاف و ترویج یک چارچوب داستان‌گویی اخلاقی و یک پاسخ ساختاری به محیط اطلاعاتی

نقطه آغاز این نقشه راه

هر تعهد دارای

هر چارچوب استرالیایی برای همبستگی اجتماعی باید با به رسمیت شناختن مردمان ابوریجینال و جزیره‌نشینان تنگه تورس به عنوان نخستین مردمان این قاره و با روایتی صادقانه از استعمار، محرومیت از زمین و حاکمیت ادامه‌دار مردمان بومی آغاز شود. این پیشنهاد در اینجا برای آزمودن ارائه می‌شود.

یک رهبر مسئول با نام مشخص

یک شریک که خود این موضوع را تجربه کرده باشد

منابع مورد نیاز

یک سنجش ابتدایی به عنوان مبنای مقایسه

یک شاخص سنجش شش‌ماهه

یک روش شفاف برای گزارش‌دهی از پیشرفت

← نقطه آغاز این نقشه راه

از زمان نشست به این سو، شرکای برگزارکننده پیشنهاد کرده‌اند که حاکمیت مردمان بومی (First Nations) و حقیقت‌گویی باید در بنیاد مفهومی این نقشه راه قرار گیرد، نه در میان صداهاهایی که از طریق مشوره افزوده می‌شوند. خود نشست ثبت کرد که دانش و رهبری مردمان بومی در آن روز بسیار کمتر از آنچه لازم بود مورد توجه قرار گرفت. این پیشنهاد در اینجا برای آزمون ارائه می‌شود.

این پیشنهاد پیش از نهایی شدن نقشه راه، از طریق تعامل محترمانه با رهبران و سازمان‌های مردمان بومی بیشتر انکشاف خواهد یافت. ایجاد یک مشارکت معنادار در حکومت‌داری به زمان، اعتماد و همکاری واقعی نیاز دارد و از طریق یک روند مشورتی کوتاه به دست نمی‌آید. نقشه راه انکشاف این مشارکت را به عنوان یک اولویت اولیه تطبیق مشخص خواهد کرد.

منبع: پیشنهادی که شرکای برگزارکننده از زمان نشست به این سو انکشاف داده‌اند.

هر چارچوب استرالیایی برای همبستگی اجتماعی باید با به رسمیت شناختن مردمان ابوریجینال و جزیره‌نشینان تنگه تورس به عنوان نخستین مردمان این قاره و با روایتی صادقانه از استعمار، محرومیت از زمین و حاکمیت ادامه‌دار مردمان بومی آغاز شود. تعلق را نمی‌توان بر فراموشی تاریخی بنا کرد. حقیقت‌گویی، حق تعیین سرنوشت و روابط محترمانه میان مردمان بومی و همه کسانی که پس از آن زندگی خود را در اینجا ساخته‌اند، بنیاد آینده مشترک ملی است.

← حقوق و مسئولیت

سیستم چه چیزی را باید تضمین کند؟

همبستگی اجتماعی نمی‌تواند تنها بر حسن نیت، آرزو یا بیانیه‌های کلی در مورد ارزش‌ها استوار باشد. در سراسر بحث‌ها، اشتراک‌کنندگان پیوسته بر اهمیت حقوق، مکلفیت‌ها و حسابدگی نهادی تأکید کردند. این شامل درخواست حمایت‌های قانونی و حقوق‌محور قوی‌تر بود، و نیز این که کارفرمایان مکلف باشند پیش از وقوع آسیب از نژادپرستی جلوگیری کنند (وظیفه مثبت)، نه این که تنها پس از آن عمل کنند. پیشنهاد در حال شکل‌گیری این است که برای هر تعهد، یک شخص یا نهاد مسئول مشخص نام برده شود، نه اینکه مکلفیت‌ها بر دوش کسانی باشد که آسیب را تجربه می‌کنند.

نشست نگفت که قانون‌گذاری به تنهایی همبستگی ایجاد می‌کند. یکی از نظرات به صراحت پاسخ عمده‌تاً قانون‌گذارانه را به چالش کشید. مسیر پیشنهادی این نیست که قانون جای روابط را بگیرد، بلکه یک بنیاد حقوقی قوی‌تر همراه با شرایط اجتماعی و نهادی است که به مردم امکان می‌دهد آن حقوق را در عمل تجربه کنند.

اقدام پیشنهادی - برای آزمودن

ایجاد یک چارچوب حقوق و مسئولیت نهادی برای همبستگی اجتماعی

نام بردن شخص یا نهاد مسئول برای هر مکلفیت، و بررسی این که آیا کارفرمایان و سایر نهادها باید وظیفه مثبت برای جلوگیری از تبعیض نژادی داشته باشند. این که سند حقوقی گسترده‌تر چه شکلی داشته باشد، هنوز باز است. هر پاسخ قانون‌گذارانه باید در کنار رویکردهای رابطه‌محور و مکان‌محور که نشست شناسایی کرد انکشاف یابد، نه به عنوان جایگزین آن‌ها.

منبع: یافته نشست (گزارش نشست، بخش‌های ۳.۱ و ۶.۱). نشست خواستار نوعی سند قانونی یا حقوق‌محور شد اما شکل آن را مشخص نکرد.

برای مشوره

- آیا این بازتاب‌دهنده بحث است؟ یک سند حقوقی باید چه شکلی داشته باشد و وظایف مثبت در کجا باید اعمال شوند؟

← رسیدن به مردم

به چه کسانی نمی‌رسیم؟

ابتکارهای همبستگی اجتماعی اغلب به کسانی می‌رسند که از قبل مایل و قادر به سهم‌گیری هستند. پرسش دشوارتر، که به طور مستقل در چهار جلسه مطرح شد، این است که چگونه با کسانی ارتباط برقرار کنیم که بیرون از دسترس نهادها و پروگرام‌های موجود باقی مانده‌اند: افرادی که کنار کشیده‌اند، کسانی که رویکردهای موجود برای آن‌ها کارساز نبوده، و کسانی که هرگز کسی به شکل معناداری به سراغ‌شان نرفته است. نشست بر اهمیت تفکیک این تجربه‌ها تأکید کرد و پذیرفت که آن‌ها بازتاب‌دهنده موانع متفاوت سهم‌گیری هستند و پاسخ‌های متفاوتی می‌طلبند. نکته مهم این است که نبود سهم‌گیری نباید با نبود تمایل به سهم‌گیری اشتباه گرفته شود.

راه رسیدن به مردم از محل زندگی آن‌ها می‌گذرد. حکومت محلی، سازمان‌های محله، کتابخانه‌ها، مکتب‌ها، محل‌های کار، رسانه‌های محلی، فضاهای سوم و سازوکارهای مکان‌محور مانند کمک‌های مالی کوچک، جاهایی هستند که مردم با نهادها و با یکدیگر روبه‌رو می‌شوند. برای کسانی که زندگی خود را در استرالیا بنا می‌کنند، زیرساخت حمایت از اسکان تازه‌واردان، پل ارتباطی با جامعه‌ها، خدمات و نهادها را فراهم می‌کند. برنامه‌ریزی برای رسیدن به مردم یعنی این که نهادها تغییر دهند که در کجا، چگونه و از طریق چه کسانی با مردم ارتباط می‌گیرند.

اقدام پیشنهادی - برای آزمودن

سرمایه‌گذاری در زیرساخت محلی برای رسیدن به مردم

تقویت حکومت محلی، سازمان‌های محله، کتابخانه‌ها، مکتب‌ها، محل‌های کار و فضاهای سوم، و در عین حال الزام نهادها به بررسی و تقویت اینکه در کجا، چگونه و از طریق چه کسانی تعامل می‌کنند، با توجه ویژه به افرادی که شبکه‌های موجود به آن‌ها نمی‌رسند.

منبع: یافته نشست (گزارش نشست، بخش‌های ۳.۲ و ۶.۲).

برای مشوره

- چه کسانی در جامعه یا بخش شما از قلم افتاده‌اند و از چه راهی می‌توان به آن‌ها رسید؟
- نقشه راه باید کدام زیرساخت محلی را برای سرمایه‌گذاری در اولویت قرار دهد؟

← سهم‌گیری

مردم چگونه سهم می‌گیرند؟

به رسمیت شناختن مهارت‌ها و مدارک تحصیلی و صلاحیت‌های مسلکی به‌دست‌آمده در خارج، مستندترین پیشنهاد نشست بود که در پنج جلسه بدون هیچ مخالفت ثبت‌شده‌ای مطرح شد. وقتی توانایی نتواند به فرصت تبدیل شود، پیامدهای آن بر امنیت اقتصادی، استقلال، اعتماد به نفس و توانایی سهم‌گیری کامل در جامعه استرالیا اثر می‌گذارد. نشست به جای خدمات بر مسیرها تأکید کرد: سیستم‌هایی که حول پیشرفت، اختیار و ظرفیت سهم‌گیری مردم طراحی شده باشند، از جمله از طریق استخدام و کارآفرینی.

سهم‌گیری گسترده‌تر از سهم‌گیری اقتصادی است. این شامل رهبری اجتماعی و مدنی و فرصت‌های واقعی برای شکل دادن به نهادها و تصمیم‌هایی است که بر زندگی مردم اثر می‌گذارند. نشست همچنین یک خالی مهم در بحث‌ها را پذیرفت: شرایط مادی که همبستگی اجتماعی را شکل می‌دهند، از جمله مسکن، معاش‌ها، کار ناپایدار و فشارهای هزینه زندگی، توجه نسبتاً محدودی دریافت کردند. این موضوعات با انکشاف نقشه راه به بررسی سنجیده‌تری نیاز خواهند داشت.

اقدام پیشنهادی - برای آزمودن

به کار انداختن مهارت‌ها و برداشتن موانع سهم‌گیری

آغاز با به رسمیت شناختن مهارت‌ها و مدارک تحصیلی و صلاحیت‌های مسلکی به‌دست‌آمده در خارج، ساختن مسیرهایی به سوی رهبری مدنی و اجتماعی و همچنین استخدام، و بررسی شرایط مادی که سهم‌گیری را محدود می‌کنند.

منبع: یافته نشست (گزارش نشست، بخش‌های ۳.۳ و ۶.۳).

برای مشوره

- چه چیزی توانایی موجود را سریع‌تر از همه به سهم‌گیری تبدیل می‌کند؟
- شرایط مادی و اقتصادی چگونه باید در این چارچوب گنجانده شوند؟

← حسابدهی

چه کسی مسئول نتیجه است؟

در پنج جلسه، اشتراک‌کنندگان نگرانی خود را ابراز کردند که مشوره اغلب به عمل معنادار تبدیل نمی‌شود. مردم وقت، تجربه‌ها و تخصص خود را در میان می‌گذارند، اما به ندرت می‌بینند که سهم آن‌ها چگونه بر تصمیم‌ها اثر می‌گذارد یا به تغییر می‌انجامد. نشست بر نیاز به فراتر رفتن از مشوره معنادار به سوی حسابدهی واقعی تأکید کرد: چه کسی مسئولیت می‌گیرد که بر اساس آنچه شنیده شده عمل کند، و کسانی که سهم گرفته‌اند چگونه می‌توانند نتایج را ببینند؟ همان‌طور که یکی از اشتراک‌کنندگان گفت، شنیدن زمانی کامل می‌شود که مردم ببینند حرف‌شان چه چیزی را تغییر داده است. جلسه پایانی این اصل را به روشن‌ترین و عملی‌ترین شکل بیان کرد. اشتراک‌کنندگان پیشنهاد کردند که هر تعهد نقشه راه باید یک نظام حسابدهی داشته باشد، یعنی ترتیبی روشن برای این که چه کسی مسئول است و پیشرفت چگونه گزارش می‌شود:

- یک رهبر مسئول با نام مشخص
- یک شریک که خود این موضوع را تجربه کرده باشد
- منابع مورد نیاز
- یک سنجش ابتدایی به عنوان مبنای مقایسه
- یک شاخص سنجش شش ماهه
- یک روش شفاف برای گزارش‌دهی از پیشرفت.

پیشنهاد این است که این نظام در مورد هر تعهدی که در نقشه راه نهایی می‌آید به کار بسته شود. تعهدی که شخص یا نهاد مسئول مشخص، منابع لازم و راهی برای سنجش

پیشرفت نداشته باشد، تنها یک نیت است، نه یک نقشه راه. نقشه راه در حال شکل‌گیری برای همبستگی اجتماعی. مسوده مشورتی

اقدام پیشنهادی - برای آزمودن

به کار بستن نظام حسابدهی در هر تعهد نقشه راه

هر تعهد یک رهبر مسئول با نام مشخص، یک شریک که خود آن موضوع را تجربه کرده است، منابع مورد نیاز، یک سنجش ابتدایی به عنوان مبنای مقایسه، یک شاخص سنجش پیشرفت و یک روش شفاف گزارش‌دهی دارد، و به اشتراک‌کنندگان گفته می‌شود که به خاطر سهم‌گیری آن‌ها چه چیزی تغییر کرده است.

منبع: یافته نشست از جلسه پایانی (گزارش نشست، بخش‌های ۳.۴ و ۶.۴). وظیفه مثبت برای جلوگیری از تبعیض نژادی زیر عنوان حقوق و مسئولیت قرار دارد، همان جایی که نشست آن را قرار داد.

برای مشوره

- آیا این مدل درست حسابدهی است و چه چیزی آن را به جای آرمانی بودن، الزام‌آور و قابل پیگیری می‌سازد؟

← روایت

کدام داستان همه این‌ها را ممکن می‌سازد؟

آسترالیا به یک داستان ملی نیاز دارد که بتواند حقیقت‌گویی، چندفرهنگ‌گرایی، تعلق مشترک و اختلاف نظر مشروع را در خود جای دهد. شیوه‌ای که ما درباره تنوع سخن می‌گوییم، درک عمومی، سیاست‌ها و تعلق را شکل می‌دهد، و رهبری سیاسی و نهادی کمک می‌کند تعیین شود که در گفتمان عمومی چه چیزی پذیرفتنی شمرده می‌شود.

نشست از درخواست برای داستان‌های بهتر فراتر رفت. نشست ویژگی‌های ساختاری محیط اطلاعاتی را شناسایی کرد، از جمله الگوریتم‌هایی که برای برانگیختن خشم تنظیم شده‌اند، انگیزه‌های تجاری و طراحی پلتفرم‌ها که می‌توانند جامعه‌ها را در برابر یکدیگر قرار دهند، و وظیفه مراقبت دیجیتال را به عنوان یک پاسخ ساختاری ممکن مطرح کرد. همچنین یک پیشنهاد ارائه داد که همین حالا قابل اجراست: یک پروتوکول داستان‌گویی اخلاقی مبتنی بر رضایت آگاهانه و مستمر، امنیت فرهنگی، هم‌نویسندگی، قدردانی منصفانه و حق بازبینی یا انصراف، که سازمان‌ها می‌توانند بدون انتظار برای قانون یا بودجه، اعمال آن را آغاز کنند.

اقدام پیشنهادی - برای آزمودن

انکشاف و ترویج یک چارچوب داستان‌گویی اخلاقی و یک پاسخ ساختاری به محیط اطلاعاتی

ساختن این چارچوب بر پایه رضایت آگاهانه و مستمر، امنیت فرهنگی، هم‌نویسندگی، قدردانی منصفانه و حق بازبینی یا انصراف. در کنار آن، انکشاف یک پاسخ ساختاری که انگیزه‌های پلتفرم‌ها، تقویت الگوریتمی و مسئولیت رسانه‌ها را دربر گیرد، همراه با یک روایت عمومی آزموده‌شده از تعلق و سهم‌گیری.

منبع: یافته نشست (گزارش نشست، بخش‌های ۲.۵ و ۶.۵).

برای مشوره

- آیا نقشه راه باید پاسخ‌های ساختاری به محیط اطلاعاتی را دنبال کند، و کدام پاسخ‌ها را؟
- آیا سازمان شما از یک پروتوکول داستان‌گویی اخلاقی مبتنی بر این اصول حمایت می‌کند یا آن را می‌پذیرد؟
- نقشه راه چگونه باید از امنیت و کرامت حفاظت کند و در عین حال فضا را برای اختلاف نظر مشروع و گفتگوهای دشوار حفظ کند؟

← دو اصل که باید با هم نگه داشته شوند

در سراسر نشست، دو اصل مهم و نزدیک به هم پدیدار شد، و این دو تنش را آشکار می‌کنند که باید با دقت مدیریت شود. همبستگی اجتماعی از آن همه استرالیایی‌هاست: این یک مسئولیت کل جامعه است و نباید طوری وانمود شود که جامعه‌های مهاجر و چندفرهنگی مسئول ایجاد آن هستند. در عین حال، چندفرهنگ‌گرایی یک قوت ملی هویت‌بخش است که باید عمیق‌تر در سیستم‌ها، نهادها و زندگی عمومی استرالیا جای گیرد. کار پیش رو این است که هر دو را با هم نگه داریم: به رسمیت شناختن و تقویت خصلت چندفرهنگی استرالیا، و در عین حال روشن ساختن اینکه مسئولیت همبستگی را نمی‌توان تنها بر دوش جامعه‌های چندفرهنگی گذاشت.

← گسترش این مشوره

نشست بنیاد مهمی برای بحث فراهم کرد و در عین حال پذیرفت که یک روز نمی‌تواند طیف کامل دیدگاه‌ها و تجربه‌هایی را که همبستگی اجتماعی در استرالیا را شکل می‌دهند، در بر گیرد. چند حوزه توجه محدودی دریافت کردند یا به اندازه کافی نمایندگی نشدند، از جمله دانش و رهبری مردمان بومی، افراد دارای معلولیت، جوانان، جامعه‌های بیرون از شهرهای بزرگ و مناطق روستایی، جامعه‌های مذهبی کوچک‌تر، شرایط مادی و اقتصادی، و رویکردها در زمینه شواهد و سنجش.

روند مشوره می‌کوشد این خلاها را از طریق نظرات کتبی هدفمند و تعامل با افراد و سازمان‌هایی که دیدگاه‌هایشان کمتر نمایندگی شده، از جمله تعامل ویژه با رهبران و سازمان‌های مردمان بومی، برطرف کند. ما به ویژه نظرات این گروه‌ها را تشویق می‌کنیم تا اطمینان یابیم نقشه راه نهایی طیف گسترده‌تری از تجربه‌ها، اولویت‌ها و تخصص‌ها را بازتاب می‌دهد و با صداهایی که در آن روز به اندازه کافی شنیده نشدند، تقویت می‌شود.

این مشوره چگونه پیش می‌رود

مشوره با یک جلسه حضوری در کنفرانس FECCA به تاریخ ۱۶ اکتوبر ۲۰۲۶ آغاز می‌شود، جایی که پنج اولویت و اقدام‌های پیشنهادی به عنوان پنج حوزه کاری به حاضران ارائه و از طریق بحث و سروی مشورتی آزموده می‌شوند. پاسخ‌هایی که در جلسه داده می‌شوند، نظرات رسمی به شمار می‌روند. سپس سروی به تاریخ ۱۹ اکتوبر ۲۰۲۶ به اشتراک‌کنندگان نشست و شبکه‌های شرکای برگزارکننده فرستاده می‌شود و به تاریخ ۶ نومبر ۲۰۲۶ بسته می‌شود. پاسخ‌ها را می‌توان از طریق سروی مشورتی در thinksocialcohesion.com.au که پرسش‌های بالا را می‌پرسد، ارائه کرد. یک گروه کاری متشکل از سه شریک برگزارکننده و طراح مفهوم و روش کار نشست (Summit Architect) هر پاسخ را بررسی خواهد کرد. هر نکته اساسی در یک دفتر ثبت نظرات ثبت می‌شود و یک نتیجه مستند دریافت می‌کند: پذیرفته شد، اصلاح شد، یا پذیرفته نشد، همراه با دلایل.

هر پاسخ‌دهنده‌ای که آدرس ایمیل خود را بدهد، گزارش «آنچه شنیدیم، آنچه تغییر کرد» را دریافت خواهد کرد که نشان می‌دهد نظرات مشورتی چگونه نقشه راه نهایی را شکل داده‌اند، و نقشه راه نهایی به کمیسیون سلطنتی یهودستیزی و همبستگی اجتماعی (Royal Commission on Antisemitism and Social Cohesion) و به حکومت ارائه خواهد شد. نشست در ابتدا یک بازنگری حسابدهی شش‌ماهه را پیشنهاد کرده بود که برای ۲۸ جنوری ۲۰۲۷ برنامه‌ریزی شده بود. اما از آنجا که نقشه راه دیرتر از آنچه پیش‌بینی شده بود نهایی می‌شود، بازنگری در آن زمان فرصت کافی برای تطبیق تعهدات و ارزیابی معنادار پیشرفت فراهم نمی‌کند. بنابراین بازنگری شش ماه پس از نشر نقشه راه نهایی انجام خواهد شد و پیشرفت در تعهدات از طریق چارچوب حسابدهی نقشه راه ارزیابی و به طور عمومی گزارش خواهد شد. این معیار مهمی خواهد بود برای اینکه آیا تعهدات داده‌شده به عمل معنادار و نتایج ملموس تبدیل می‌شوند یا خیر.

← آنچه از شما می‌خواهیم

- آیا هر اقدام پیشنهادی بازتاب‌دهنده مشکل است؟ چه چیزی کم است یا بیش از حد بیان شده است؟
- کدام اقدام‌ها برای مردمی که سازمان شما با آن‌ها کار می‌کند، بیشترین اهمیت را دارند؟
- پیش از نهایی شدن نقشه راه چه چیزی باید تغییر کند؟
- مرحله بعدی به شنیدن دیدگاه‌های چه کسانی نیاز دارد؟
- اختیاری: آیا سازمان شما مایل است در یکی از پنج حوزه کاری سهم بگیرد، و کدام یک؟

چگونه سهم بگیرید

۱۶ اکتوبر ۲۰۲۶	مشوره با یک جلسه حضوری در کنفرانس FECCA آغاز می‌شود. پنج مسیر به حاضران ارائه می‌شود.
۱۹ اکتوبر ۲۰۲۶	سروی به اشتراک‌کنندگان نشست و شبکه‌های شرکای برگزارکننده فرستاده می‌شود.
۶ نومبر ۲۰۲۶	مشوره بسته می‌شود. هر نکته اساسی ثبت و به آن نتیجه مستند داده می‌شود.
پس از مشوره	گزارش «آنچه شنیدیم، آنچه تغییر کرد» به هر پاسخ‌دهنده فرستاده می‌شود. نقشه راه نهایی به کمیسیون سلطنتی یهودستیزی و همبستگی اجتماعی و به حکومت ارائه می‌شود.
شش ماه بعد	تعهدات بر اساس ساختار حسابدهی گزارش داده می‌شود.